

No, Mario Vargas Llosa no va convidar els últims premis Nobel de Literatura a sopar a París amb motiu del seu 80è aniversari, però diuen que en va tenir moltes ganes. Imaginem, per un moment, que aquest extraordinari sopar hagués tingut lloc i que ens hi haguéssim pogut colar. Com anaven vestits? Què van menjar?

Si combines adequadament les següents pistes podràs saber-ho tot sobre aquest sopar no celebrat. I podràs saber a quina habitació de l'hotel Ritz s'allotjava cadascun dels premis Nobel.

1. Alice Munro ha baixat al restaurant de l'hotel des de l'habitació 401. No ha demanat *pot au feu*. En canvi, qui menja *pot au feu* porta una cridanera americana vermella.

2. Svetlana Aleksíevitx no ocupa l'habitació 537. Vesteix un elegant jersei de coll alt. Ha demanat una gran amanida i res més.

3. Patrick Modiano no va amb texans i samarreta, ni és a l'habitació 312 ni a la 861.

4. Qui destaca per anar amb barret és a l'habitació 129.

5. Mario Vargas Llosa, que no duu corbata, es cruspeix un entrecot, mentre que un dels homes, el de l'habitació 129, vol estofat de vedella.

6. Ni Mo Yan, que no ha demanat estofat ni llobarro, ni Svetlana Aleksíevitx tenen l'habitació més alta de l'hotel.

	Texans i samarreta	Jersei de coll alt	Camisa blanca	Barret	Americana vermella	Entrecot	Pot au feu	Amanida	Llobarro	Estofat de vedella	Habitació 129	Habitació 312	Habitació 401	Habitació 537	Habitació 861	
Mario Vargas Llosa																
Mo Yan																
Alice Munro																
Patrick Modiano																
Svetlana Aleksíevitx																
Habitació 129																
Habitació 312																
Habitació 401																
Habitació 537																
Habitació 861																
Entrecot																
Pot au feu																
Amanida																
Llobarro																
Estofat de vedella																

NOM	VESTEIX	MENJA	HABITACIÓ
Mario Vargas Llosa			
Mo Yan			
Alice Munro			
Patrick Modiano			
Svetlana Aleksíevitx			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Germanes al límit

En la que sigui potser una de les millors novel·les sobre dues germanes que s'hagi escrit mai –*Seny i sentiment*, de Jane Austen– la que surt pitjor parada és la impulsiva (Marianne) mentre que la reflexiva (Elinor) esquivava les turbulències de l'existència.

Tot al contrari passa en aquest melodrama històric ambientat durant l'ocupació nazi de França, i centrat en les germanes Vivianne i Isabelle Roussignol: és la petita, Isabelle –de nena la que dóna més problemes– la que d'adulta es guanya les nostres simpaties, perquè

des del primer moment planta cara a l'invasor, tota ella foc i gosadia. La gran, en canvi, Vivianne, més adaptativa, sembla suportar la presència alemanya a la Zona Lliure, i consent el galanteig d'un capità de la Wehrmacht a qui no té més remei que allotjar.

La californiana Kristin Hannah relata alternativament les singladures de les dues joves durant els sis anys que dura la Segona Guerra Mundial, i les mostra així sota una pressió altíssima –la que porta la conflagració–, a Vivianne a *la província* i a Isabelle principalment a la capital, l'una petainista per conveniència, i l'altra gaullista de cor.

La novel·la pren el títol (*El rossinyol*) del nom en clau que li donen a Isabelle els col·legues de la xarxa de la Resistència (on acaba militant, revoltada per la passivitat de la població civil francesa davant els

L'enigma: una nit a òpera

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Cinc aficionats a l'òpera que viuen a diferents ciutats acaben fent una bona amistat, construïda durant anys i anys de trobar-se a les estrenes de les grans òperes als millors teatres del món. Un dia queden a Berlín per passar un cap de setmana plegats i recordar la millor nit de cadascú.

Si combines adequadament les següents pistes podràs saber a quines ciutats viuen aquest selecte grup d'aficionats, quines són les seves òperes preferides, i a quins teatres les han vistes.

1. Les dues persones que viuen a Amèrica esmenten amb emoció *La bohème* i *Il barbiere di Siviglia*, que van gaudir respectivament a les estrenes al Gran Teatre del Liceu i al Teatro Colón de Buenos Aires.

2. La Margaret i el Francesco no tenen cap predilecció per *Madama Butterfly* ni *La bohème*. Cap dels dos recorda especialment una nit memorable al Gran Teatre del Liceu. Cap dels dos viu a Montevideo.

3. L'Armando i el Francesco han vist les seves òperes preferides en un teatre americà; cap dels dos pensa que *Turandot* i *La traviata* estiguin entre les òperes excel·lents.

4. La Maria creu que vivint a Itàlia cal tenir molt en compte la seva opinió; la Margaret està convençuda que la millor entre les millors és l'òpera que va veure a la Royal Opera House de Londres.

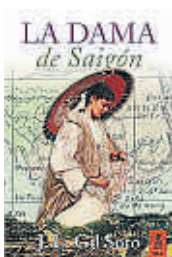
5. La persona que viu a Sabadell prefeix *Turandot*, que no va veure a Milà.

	Amsterdam	San Francisco	Sabadell	Florència	Montevideo	Gran Teatre del Liceu	Teatro Colón	Royal Opera House	La Scala	Metropolitan Opera	<i>Madama Butterfly</i>	<i>Il Barbiere di Siviglia</i>	<i>La traviata</i>	<i>Turandot</i>	<i>La Bohème</i>
Armando Fraga															
Maria Llistosella															
John Abbott															
Margaret Wallace															
Francesco Maggi															
<i>Madama Butterfly</i>															
<i>Il Barbiere di Siviglia</i>															
<i>La traviata</i>															
<i>Turandot</i>															
<i>La bohème</i>															
Gran Teatre del Liceu															
Teatro Colón															
Royal Opera House															
La Scala															
Metropolitan Opera															

AFICIONAT	CIUTAT	TEATRE	ÒPERA
Armando Fraga			
Maria Llistosella			
John Abbott			
Margaret Wallace			
Francesco Maggi			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Cantinera amb estil

Quan ens agafa per pensar en bona ficció de sabor exòtic sobre Extrem Orient, invoquem una Marguerite Duras o un Somerset Maugham, però no autors en castellà, malgrat que els interessos espanyols en aquell confí durant segles van tenir

molt pes. Novel·les recents com *Morir bajo tu cielo* de J.M. de Prada han començat a omplir aquest buit, i s'hi afegeix ara *La dama de Saigón*, que ens donarà a conèixer que a mitjans del segle XIX Espanya va conquerir, amb França, una part del

Vietnam. José Luis Gil Soto rescata un episodi poc airejat, quan amb el pretext de posar fi a la persecució de dominics desencadenada per l'emperador Tuc Duc a Tonquín, Lluís Napoleó III va aconseguir comprometre tropes d'Elisabet II en una

campanya (la de Cotxinxina, de 1858 a 1862) que va acabar saldant-se amb l'obertura de rutes comercials per a França i amb la percepció espanyola d'haver actuat de comparses. Va dirigir l'ofensiva Carlos Palanca, menystingut anys més tard, i a ell ret homenatge aquest relat.

Novel·la històrica, bèl·lica, de mar i d'amors prohibits, *La dama de Saigón* és, sobretot, una narració que se sustenta en personatges que creuen i descreuen les seves existències en temps borrascosos. La protagonista principal és una atractiva gaditana, Isabel Ripoll, que, en morir el

l'enigma: a sang i fetge

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Si convidéssim cinc grans escriptors de novel·la negra a passar uns dies a Barcelona i els ensenyéssim els millors indrets, potser voldrien escriure un nou llibre que passés en aquests espais emblemàtics de la capital catalana. Potser només els caldria imaginar els assassins i les armes emprades per cometre els delictes.

Si combines adequadament les següents pistes sabràs en quins escenaris de Barcelona podrien cometre's els crims, qui ho podria fer, i amb quines armes.

1. Una de les novel·listes pensa que un crític de cinema pot enverinar amb cianur fins a deu espectadors al Camp del Barça, mentre que l'altra s'ha enamorat del restaurant 7 Portes.

2. Dels tres novel·listes masculins, dos han triat com a armes criminals la corda i la pistola, i el tercer ja imagina a quin racó de la Sagrada Família el taxista cometrà l'assassinat a cops de pedra.

3. El músic de jazz serà l'assassí a la Rambla i no farà servir una corda com a arma criminal. No és la novel·la que escriurà l'Andrea Camilleri.

4. Camilla Lackberg no inclourà una destrala com a arma dels seus assassinats.

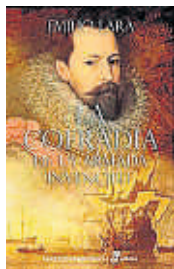
5. Pierre Lemaitre vol una advocada com a protagonista de la novel·la i no la vol fer cometre assassinats amb una pistola.

	Camp del Barça	Sagrada Família	Fundació Miró	La Rambla	7 Portes	Advocada	Crític de cinema	Taxista	Professora universitària	Músic de jazz	Corda	Pistola	Pedra	Cianur	Destral
Jo Nesbø															
Pierre Lemaitre															
Donna Leon															
Camilla Lackberg															
Andrea Camilleri															
Corda															
Pistola															
Pedra															
Cianur															
Destral															
Advocada															
Crític de cinema															
Taxista															
Professora universitària															
Músic de jazz															

AUTOR	ESCENARI	ASSASSÍ	ARMA
Jo Nesbø			
Pierre Lemaitre			
Donna Leon			
Camilla Lackberg			
Andrea Camilleri			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Una missió quimèrica

“La millor novel·la històrica que he llegit en molts anys”, ha dit Juan Eslava Galán sobre aquesta ficció. I afegiríem: “I molt ben escrita”. Amb ella debuta en el gènere Emilio Lara, qui arran d'una de les batalles navals més decisives de la història, ha ordit la crònica d'un doble fracàs, el de

l'Armada Invencible i el d'una germandat natzarena enviada d'incògnit a Irlanda per revoltar els illencs contra l'enemic comú anglès.

Lara porta la seva trama a uns quants mesos abans del gran xoc entre les dues flotes, i la inicia en un escenari regi, El Escorial, amb un

gotós rei convocant una confraria penitencial de Cartagena i encarregant-los que secundin la Gran Armada de la següent manera: han de desembarcar a Irlanda, viatjar-hi en processó, i fomentar una rebel·lió catòlica entre la seva gent. Una trentena de confreres accepten plens

d'entusiasme místic l'oferta, i la narració passa a detallar-nos aquesta quixotesca missió des que surt de Castella amb rumb a Lisboa, la navegació fins a les costes d'Erin i, per fi, la travessia fins a Belfast. Coneixem les seves aventures a través de diversos personatges que formen part de l'expedició, com el governador de la germandat i, sobretot, el seu jovesim secretari, Fabián. També un jesuïta i un inquisidor, cara i creu d'un catolicisme espanyol de rostre humà i d'intransigència fanàtica respectivament, i al contacte dels quals els expedicionaris ajusten la

L'enigma: turistes a cabassos

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Com cada estiu Barcelona s'omple de turistes d'arreu del món àvids de conèixer tots els racons de la ciutat i de provar la cuina catalana. A l'aeroport del Prat, ja de retorn als seus països d'origen, cinc d'aquests turistes comparteixen la seva experiència.

Si combines adequadament les pistes següents podràs saber quina visita i quin plat els ha agradat més, i quin souvenir s'emporta cadascun d'ells cap a casa.

1. El mateix dia que han visitat la Pedrera i el Museu del Barça dos dels nostres turistes s'han enamorat del gaspatxo i de la botifarra amb mongetes.

2. El francès no ha visitat la Pedrera i no suporta les mongetes; i l'argentiní, que té molt bon record de la visita al Museu Picasso, no va comprar la font de Canaletes.

3. El turista que presumeix de font de Canaletes no ha visitat la Barceloneta; i el que ha visitat el Museu Picasso no ha menjat ni paella ni caldereta.

4. Els turistes d'origen alemany i mexicà s'ensenyen el caganer i la Verge de Montserrat.

5. El drac del Gaudí té una taca de gaspatxo.

6. L'alemany, que no para de parlar de la visita a la Sagrada Família, no ha tastat la paella ni tampoc s'emporta una estatueta de la Verge de Montserrat.

	Barceloneta	La Pedrera	Museu del Barça	Museu Picasso	Sagrada Família	Botifarra amb mongetes	Caldereta	Gaspatxo	Paella	Pa amb tomàquet	Caganer	Drac de Gaudí	Font de Canaletes	Samarreta del Barça	Verge de Montserrat	
Japó																
França																
Alemanya																
Mèxic																
Argentina																
Caganer																
Drac de Gaudí																
Font de Canaletes																
Samarreta del Barça																
Verge de Montserrat																
Botifarra i mongetes																
Caldereta																
Gaspatxo																
Paella																
Pa amb tomàquet																

PAÍS D'ORIGEN

VISITEN

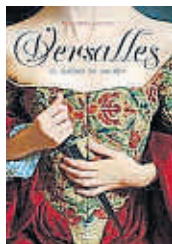
PLAT

SOUVENIR

Japó				
França				
Alemanya				
Mèxic				
Argentina				

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Una cort volcànica

Quin vesper, la cort de Versalles, d'acord amb el fresc que pinta aquí l'autora nord-americana Elizabeth Massie! El seu artífex, Lluís XIV, va idear el palau com a somni de grandesa, un decorat per entronitzar-se com a Rei Sol i posar-se fora de perill

de les conspiracions que van minar el regnat del seu pare. Però Versalles se li va convertir des de la seva mateixa construcció en un altre niu de traïcions i sabotatges, començant per la vaga de paletes que van obstaculitzar les obres de Le Vau i Le Nôtre.

Concebuda segons les formes d'una sèrie televisiva, la narració desgrana tres anys de la història de França (1667-1670), i descriu un monarca encara jove amb un granític absolutisme que li provoca la solitud del poder i la paranoia de perdre'l.

El relat transmet la trepidació de les maquinacions que un dia rere l'altre eren ordides en aquelles galeries i gabinets, a les alcoves naturalment, i també entre les tanques dels jardins i de les seves escultures. No ens deixen respirar: aquí tothom intriga, des de la reina Maria Teresa i les nombroses amants del seu marit fins als agents de Guillem d'Orange que vol destruir França tant sí com no. En tot cas, els enemics més perillosos de Lluís XIV es troben entre els nobles, i en especial els nobles del nord, i aquí el veiem arbitrànt tota classe de mesures (des

L'enigma: els més venuts

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Cada Sant Jordi Barcelona és una festa. La gent surt al carrer, compra roses, compra llibres, i al cap del dia el Gremi de Llibreters publica una llista amb els llibres més venuts. Del que ha fet la gent del barri i les seves intencions, però, no en diu res.

Si combines adequadament les següents pistes podràs saber qui ha comprat cada llibre, on ho ha fet, i a qui el regalarà.

1. El matemàtic va fer la seva compra a la Casa del Llibre, però no era *Història d'un canalla*.

2. *Confessions d'un culer defectuós* va ser adquirit per la geòloga, però no el va regalar a la seva mare.

3. Algú va entrar a la llibreria Documenta a comprar un llibre per al seu pare, però no va ser ni la fornera ni el peixater.

4. Qui va comprar per a la seva filla *Tot això ho faig perquè tinc molta por* no ho va fer ni a la Casa del Llibre ni era la fornera.

5. *La filla del capità Groc* va ser adquirit a la Rambla per algú que després no el va regalar ni a la seva mare ni al seu fill.

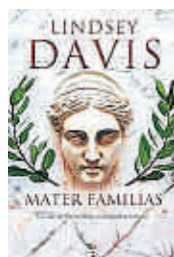
6. La geòloga podria ser qui va comprar el seu llibre a la Central o qui el va comprar per a la seva filla.

	La Central	Casa del Llibre	FNAC	Documenta	Rambla	Metgessa	Fornera	Peixater	Matemàtic	Geòloga	Marit	Fill	Mare	Filla	Pare
<i>La filla del capità Groc</i>															
<i>Tot això ho faig...</i>															
<i>La noia del tren</i>															
<i>Confessions d'un culer</i>															
<i>Història d'un canalla</i>															
Marit															
Fill															
Mare															
Filla															
Pare															
Metgessa															
Fornera															
Peixater															
Matemàtic															
Geòloga															

LLIBRE	LLIBRERIA	COMPRADOR	DESTINATARI
<i>La filla del capità Groc</i>			
<i>Tot això ho faig perquè tinc...</i>			
<i>La noia del tren</i>			
<i>Confessions d'un culer defectuós</i>			
<i>Història d'un canalla</i>			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novelassa

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Un cadàver al cofre

Hi ha almenys tres raons per les quals llegir a Lindsey Davis resulta un exercici absorbent i agradable. Primerament, crea una veu narrativa de forta personalitat –tenim de nou Flavia Albia, la filla de Marco Didio Falco– que narra en primera

persona un assassinat que es compromet a investigar. En segon lloc, construeix una Roma antiga absolutament tangible, amb un detall infal·libre i uns escenaris tan palpables que, lluny de semblar decorats, transpiren l'època descrita, el

segle I. I en tercer lloc, encara que la ficció tingui un caire detectivesc i se situï en un marc històric, ens sentim conduïts per una narradora autobiogràfica molt conscient de la seva individualitat femenina –en un món clàssic indiferent a aquests

valors– que s'atura una vegada i una altra a autoexaminar-se, la qual cosa genera un to de desimboltura que podríem dir-ne modern.

La novel·la atrapa des del primer paràgraf. Ens trobem al juliol del 89 en una Roma tòrrida, amb mitja ciutat estiuejant al sud. Tot i així, els Falco celebren una subhasta, i entre els articles a la venda, apareix un cofre amb un cadàver en descomposició dins! Flavia es posa de seguida a investigar el cas, i es deixa ajudar per un vell amic, Manlio Fausto, que fa campanya per un candidat a edil. Lindsey Davis ens

L'enigma: crispetes, sí o no?

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Cinc amics cinèfils discuteixen en un dinar sobre quin és el millor cinema de Barcelona. A tots els agraden les bones pel·lícules, però cada un d'ells prefereix un gènere determinat. Això sí, creuen que el cinema és un bon lloc per fer un pica-pica.

Si combines adequadament les pistes següents podràs saber quins cinemes agraden a cada un dels cinèfils, quins gèneres prefereixen i què compren per menjar dins la sala.

1. La Isabel i la Mar compren pipes i crispetes, però no sabem què es quedarà cada una d'elles.

2. La Mar no va als cinemes Méliès a veure el melodrama que s'hi projecta.

3. L'Albert ens explica que a ell, al Renoir i al Verdi, no se li ha perdut res, i que no pot prendre refrescos per una qüestió de gasos.

4. En Pau diu que se'n va als cinemes Texas, que no hi fan cap thriller; i l'Isabel, que no va al Renoir, es confessa incondicional del western.

5. La sala on es projecta el thriller no fa pudor de crispetes i l'olor de quicos, en canvi, es comença a estendre per la sala on es pot veure la comèdia.

6. En Cesc no para de salivar només de pensar en la bossa de gominoles que duu a la butxaca.

	Renoir	Texas	Yelmo	Verdi	Méliès	Animació	Thriller	Western	Comèdia	Melodrama	Quicos	Refresc	Pipes	Gominoles	Crispetes
Isabel															
Mar															
Cesc															
Pau															
Albert															
Quicos															
Refresc															
Pipes															
Gominoles															
Crispetes															
Animació															
Thriller															
Western															
Comèdia															
Melodrama															

CINÈFIL	CINEMA	GÈNERE	MENJAR
Isabel			
Mar			
Cesc			
Pau			
Albert			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·lassa

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Una mare escindida

La inèrcia mental ens porta a associar les novel·les històriques amb fets bèl·lics i col·lisions entre pobles. Però i la història econòmica? *La mujer del cultivador de té* ens explica les peripecies d'una família de colons britànics al Ceilan dels anys 20 i, més en

concret, com el crac del 29 a Wall Street repercuteix en aquella latitud: el preu del te es desploma, i la plantació que posseeix el matrimoni protagonista corre el perill de fer fallida. Hauran de baixar en sec la producció i acomiadar centenars de jornalers

tàmils, reenviant-los cap a l'Índia. I per apaivagar el descontentament que la depressió ha portat als indígenes illencs, l'any 1931 se'ls concedeix el dret a votar.

Totes aquestes tensions les narra Dinah Jefferies en una novel·la

d'accents forsterians, que reflecteix un Ceilan on fins ara els britànics han guanyat fortunes i aixecat els seus somnis però que, en contrapartida, ha deixat molts singalesos malvivint en llogarrets i amb fills exposats a la malnutrició. Sobre aquest teló roent, se'ns narren els tràfecs d'un matrimoni anglès i, en particular, els afanyos, il·lusions i desencants de la jove cònjuge, Gwen Hooper, que ha de suportar una cunyada entremetidora i un nucli de compatriotes tan classistes com tafaners. Gwen creurà exorcitzar els seus alts i baixos matrimonials i la seva solitud existen-

L'enigma: un altre final per a casablanca

ORIOI COMAS

La mítica pel·lícula 'Casablanca' té un final molt conegut ("Louis, I think this is the beginning of a beautiful friendship"), però potser n'hauria pogut tenir un altre. En aquest final no existent, els protagonistes se'n van tots de Casablanca com poden, amb l'objectiu d'arribar a una ciutat llunyana.

Si combines adequadament les següents pistes sabràs com haurien pogut anar-se'n de Casablanca els seus protagonistes, a on i en quin ordre.

1. Louis Renault, que no va agafar cap taxi, va anar-se'n de Casablanca dels tres primers; i qui va anar a parar a Roma no va ser ni el primer ni l'últim de marxar.

2. Victor Laszlo, que no va ser ni el primer ni el segon de marxar, va pujar a l'avió just després que saltés el vaixell cap a Barcelona.

3. En Rick Blaine, que va partir en tercer lloc, i en Sam, marxen l'un a Barcelona i l'altre a París, però no sabem com s'ho han repartit.

4. L'home que va a parar a Nova York, que no és en Victor Laszlo, és el que fuig primer; i qui fuig amb cotxe ho fa en segon lloc.

5. El quart de marxar se'n va cap a Barcelona.

	Avió	Vaixell	Taxi	Autobús	Cotxe	Barcelona	Lisboa	Nova York	París	Roma	Primer	Segon	Tercer	Quart	Cinquè
Rick Blaine															
Ilsa Lund															
Victor Laszlo															
Louis Renault															
Sam															
Primer															
Segon															
Tercer															
Quart															
Cinquè															
Barcelona															
Lisboa															
Nova York															
París															
Roma															

PERSONATGE	COM SE'N VA	CIUTAT-DESTINACIÓ	ORDRE
Rick Blaine			
Ilsa Lund			
Victor Laszlo			
Louis Renault			
Sam			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novelassa

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

L'art de la dissimulació

Estudiosos de la pel·lícula *Casablanca* han conclòs que en realitat el seu director va retratar Tànger. Iñaki Martínez assumeix la tesi, i proposa una ficció alternativa, centrant-la a la capital nord-africana en els anys de la Segona Guerra Mundial.

La conjuntura històrica no pot ser més suggeridora: el 1939 Tànger manté encara un estatut de zona internacional; cristians, musulmans i hebreus conviuen harmoniosament; i les diferents colònies estrangeres li posen un últim toc de cosmopolitis-

me. La invasió de Polònia per part de Hitler altera aquest estatus de tolerància mútua i genera una espiral d'ansietats entre les diferents comunitats que la novel·la reflecteix de meravella. Els tres mil jueus de Tànger, per exemple, temen ser

deportats pel Reich. I els exiliats republicans espanyols veuen amenaçada la seva seguretat per un govern franquista molt nazificat.

Iñaki Martínez tria narrar-nos les vicissituds de la ciutat entre 1939-42, per una part coralment, i per l'altra focalitzant-les en una dotzena de personatges estrangers residents. Gradualment anem coneixent-los (a través de *flashbacks*): el cònsol nord-americà; el seu secretari, Stanley Mortimer, el caràcter més suggestiu del llibre; una atractiva i espavilada bostoniana que hi ha anat a escriure una crònica de la situació... I, amb

L'enigma: al bar amb quim monzó

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Per celebrar els quaranta anys de la publicació de *L'udol del griso al caire de les clavegueres* (1976), el primer llibre de Quim Monzó, un club de lectura va convidar cinc dels seus membres a parlar de cinc novel·les de l'autor de *Benzina*. Ho van fer en cinc bars diferents de Barcelona.

Si combines adequadament les següents pistes sabràs sobre quins llibres de Quim Monzó van parlar els membres del club de lectura, en quins bars i quins dies.

1. L'Almudena va fer la seva exposició el dia 12 de maig, però no sobre el recull de contes *Uf, va dir ell*.

2. L'encarregat de parlar el dia 2 de juny no va ser en Bartomeu ni aquell que va parlar d'*Uf, va dir ell*. Un d'aquests dos últims ho va fer al bar El Paraigua.

3. En Damià, que va preparar *Mil cretins*, no en va parlar al bar Zurich ni el 2 de juny.

4. Qui va xerrar primer no ho va fer ni d'*El perquè de tot plegat* ni d'*Uf, va dir ell*.

5. Al bar Ideal hom va parlar d'*El perquè de tot plegat*, però no va ser ni l'Almudena ni la Caterina.

6. La Caterina no va parlar el 21 d'abril, i l'Ester, que no ho va fer sobre *La magnitud de la tragèdia*, va parlar al bar L'Ascensor.

	Mil cretins	Benzina	La magnitud de la tragèdia	Uf, va dir ell	El perquè de tot plegat	L'Ascensor	Zurich	El Paraigua	Ideal	Cafè de l'òpera	10 de març	31 de març	21 d'abril	12 de maig	2 de juny	
Almudena																
Bartomeu																
Caterina																
Damià																
Ester																
10 de març																
31 de març																
21 d'abril																
12 de maig																
2 de juny																
L'Ascensor																
Zurich																
El Paraigua																
Ideal																
Cafè de l'òpera																

AMICS

LLIBRE

BAR

QUAN

Almudena				
Bartomeu				
Caterina				
Damià				
Ester				

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Posar rostre a l'enemic

“Com ja sabem des de la *Iliada*”, un setge és un tema ideal per a qui vulgui pintar com de gran i roïna pot arribar a ser la condició humana. Un exemple recent és *El asedio* de Pérez-Reverte en què es descriu el Cadis de 1811 canonejat pels fran-

cesos. Gerard Bussot (Sant Feliu de Guíxols, 1957) ha recreat ara un altre capítol cabdal de la guerra del Francès, el setge de Girona de 1809 cantat, també, al seu dia, per Pérez Galdós en un dels seus millors episodis.

Bussot –debutant en la ficció– ha sortit bastant airós en el seu fresc d'època, potser perquè s'ha centrat en un personatge històric que ha estudiat a fons en altres llibres, Narcís Massanas, un capità metge conciu-tadà seu que va salvar moltes vides a

la bombardejada Girona i que, tot i això, va perdre la seva als 23 anys i de la manera més ignominiosa, per una traïció. El doctor Moisès Broggi, per cert, hauria gaudit sens dubte d'aquesta novel·la, ja que Massanas és un predecessor seu, i en el setge va sobresortir com a cirurgià de guerra, operant i curant en les pitjors condicions.

En els relats bèl·lics de Tolstoi tan individualitzades es troben les tropes russes com els seus enemics. Salvant les distàncies, no d'una altra manera obra aquí Bussot, caracteritzant al detall els resistents de la

L'enigma: museus en promoció

ORIOI COMAS I JEP FERRET

Els més grans museus del món no necessiten promoció, sempre estan plens. Potser algun dia, però, no tindran tants visitants. Aquest dia, potser voldran oferir algun tipus d'obsequi a l'hora de comprar una entrada. Si aquest dia arriba, aquí tenen algunes idees.

Si combines adequadament les pistes següents podràs saber quin museu podria oferir cadascuna de les promocions, a qui van destinades i quins dies seran efectives.

1. Dos dels museus europeus podrien fer les promocions 2x1 i 50% de descompte en el preu de l'entrada. Cap d'aquestes dues promocions no es dirigiria a famílies ni a tots els públics.

2. El Museu de l'Hermitage podria oferir un val per al bus turístic de Sant Petersburg, però no per als estudiants.

3. En un dels museus els turistes podrien gaudir d'un descompte del 50% durant el mes de setembre. No seria al Museu Britànic ni al Museu del Louvre.

4. Oferir berenar seria una promoció dirigida a tots els públics. No es faria durant tot el mes d'agost o durant tot l'estiu, ni seria la promoció del Museu del Louvre ni del Metropolitan Museum de Nova York.

5. La promoció destinada a les famílies no es faria durant tot l'estiu.

6. Un museu oferiria als jubilats un 30% de descompte a la botiga durant els dies feiners.

	50%	Bus turístic	30% descompte botiga	Berenar	2x1	Turistes	Jubilats	Estudiants	Tothom	Famílies	Caps de setmana	Agost	Setembre	Dies feiners	Tot l'estiu
Museu del Louvre															
Museu de l'Hermitage															
Museu Britànic															
Museus Vaticans															
Metropolitan Museum															
Caps de setmana															
Agost															
Setembre															
Dies feiners															
Tot l'estiu															
Turistes															
Jubilats															
Estudiants															
Tothom															
Famílies															

MUSEU	PROMOCIÓ	DESTINADA A	QUAN
Museu del Louvre (París)			
Museu de l'Hermitage (S. Petersburg)			
Museu Britànic (Londres)			
Museus Vaticans (Roma)			
Metropolitan Museum (Nova York)			

SOLUCIONS PÀGINA 23

la novel·la

Una bona novel·la històrica submergeix el lector en atmosferes del passat

Torna Falcones

Deia Kipling que l'artesanía està sempre en la base de tot gran art. Aquesta apreciació ens ha rondat mentre llegíem la cabalosa (i molt treballada) segona part de *La catedral del mar*. Sis anys més tard Ildefonso Falcones ha tornat a la

Barcelona dels artesans de la baixa edat mitjana, i s'ha centrat ara en un protegit del protagonista d'aquell exitós llibre, un noi que es diu Hugo Llor, a qui segueix durant quaranta anys, des dels dotze, que empleat a les drassanes somia construir vai-

xells, fins que les circumstàncies el converteixen en corredor de vins i fabricant d'ampolles del rei.

L'amor per l'ofici –qualsevol que sigui– es filtra en les ficcions de Falcones, i si a *La catedral del mar* s'exaltava als *bastaixos* que van

aixecar pedra a pedra Santa Maria, aquí la lluita de l'home amb la matèria s'aplica al món del vi.

Els vaivens de la seva complicada vida condueixen Hugo Llor a treballar per a un vinater jueu, i a partir d'aleshores s'enamora del *métier*, comprant partides, obrint tavernes, aprovisionant naus i assajant sàbors. Però sobretot quan gaudeix és en el simple fet de cavar, podar, femar, veremar i trepitjar el raïm, trobant-hi una mena de felicitat pastoral.

I bé que la necessita, aquesta tranquil·litat! Falcones el submer-